

Arrest

**nr. 70 114 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juli 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Op 29 juli 2011 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht tot terugname van verzoeker op grond van de verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 20, §1b van de Dublin II-verordening bepaalde termijn gereageerd hebben op het terugnameverzoek, worden zij op 23 augustus 2011 op de

hoogte gesteld van het feit dat zij ingevolge artikel 20, §1c van voormelde verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker ('tacit agreement').

1.4. Op 23 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene verklaarde op 03.07.2011 in België te zijn toegekomen. Eén dag later, op 04.07.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 03.01.1987 in "Jalalabad" en het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten

Uit het Eurodacverslag van 04.07.2011 blijkt dat betrokkene twee maal asiel heeft aangevraagd in Italië en één keer in Noorwegen. Op 23.08.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.07.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder nergens anders asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 04.07.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië en Noorwegen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij inderdaad asiel heeft aangevraagd maar dat hij werd afgewezen.

Betrokkene verklaarde dat hij in 2007 of 2008 in Italië asiel aanvraagde. Betrokkene verklaarde dat hij er ongeveer zes maanden verbleef en dat zijn asielaanvraag werd afgewezen. Betrokkene stelde dat hij vervolgens naar Noorwegen trok en dat hij daar één jaar verbleef alvorens terug te keren naar Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij in Afghanistan drie dagen in Kaboel verbleef en vervolgens naar Pakistan trok waar hij in Peshawar verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij Pakistan begin juli 2011 met het vliegtuig verliet richting België. Betrokkene stelde dat hij met zijn eigen paspoort reisde maar dit zou hebben moeten afgeven aan de smokkelaar. Betrokkene verklaarde geen bewijzen te hebben van zijn verklaarde terugkeer.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 04.07.2011 waaruit blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië werd voor betrokkene op 29.07.2011 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Op 13.08.2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 23.08.2011.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij vanuit Noorwegen zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van kan voorleggen. Betrokkene blijft ook zeer vaag wat betreft de momenten van zijn terugkeer naar Afghanistan en kan buiten zijn verklaring dat hij begin juli 2011 Pakistan per vliegtuig zou hebben verlaten evenmin concrete data geven (DVZ, vraag 14 & 15). Bovendien kan betrokkene zowel van zijn vertrek uit Noorwegen naar Afghanistan als van zijn vertrek uit Pakistan naar België niet het minste begin van bewijs aanbrengen. De verklaringen van zijn vertrek naar Afghanistan en zijn terugkeer vanuit Pakistan naar België zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. Er kan immers gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag en zeker in die gevallen waar men stelt het gebied van de Dublin-staten te hebben verlaten op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 04.07.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië en Noorwegen geen verblijfsdocumenten kreeg en dat de smokkelaar hem naar België bracht (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaringen dat Italië en Noorwegen hem geen verblijfsdocumenten wilden geven en dat de smokkelaar hem naar België bracht om hier een asielaanvraag in te dienen, dient te worden opgemerkt het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat andere lidstaten hem die geweigerd hebben, neer zou komen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie wil dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat die er niet zijn (DVZ, vraag 21).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 04.07.2011 dat hij psychologische problemen zou hebben en dat er ook op hem geschoten zou zijn en hij daardoor nog last heeft van zijn been. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staaft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Italië indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en. 16.1.e, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.5. Op 1 september 2011 is verzoeker onder escorte naar Italië vertrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 1 september 2011 onder escorte is vertrokken en stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten aldus volledige uitwerking heeft verkregen en uit het rechtsverkeer is verdwenen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), juncto artikel 39/2, §2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

2.3. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat besloten ligt in de bestreden beslissing, uitgevoerd werd en aldus zijn volle uitwerking heeft gehad, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij zijn beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep wordt derhalve onontvankelijk verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4. Verzoeker heeft echter nog wel degelijk belang bij zijn beroep voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Indien deze beslissing vernietigd wordt, valt verzoekers asielaanvraag terug open.

Het beroep is derhalve ontvankelijk voor zover het ingesteld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het artikel 16 juncto artikel 3 van de Dublin II-verordening en van het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker:

“IN RECHTE

11.1. Eerste middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel Schending Materiële motiveringsverplichting Schending artikel 16 juncto artikel 3 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 Schending artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

11.1.1. In de bestreden beslissing leest men:

“...”

Verwerende partij schetst als dusdanig de situatie van verzoekende partij ten onrechte volkomen verkeerd. Verder en besluitend stelt verwerende partij:

“..”

11.2. Verzoekende partij heeft inderdaad in Italië en Noorwegen verbleven, maar werd gedeporteerd naar Afghanistan en zo op 2 april 2011 verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoekende partij legt hiertoe een document neer van de ‘Questore dela Provincia di Bari’, waarbij hij het bevel kreeg om het land te verlaten via de luchthaven van Roma Fiumicino (stuk 4).

In Afghanistan verbleef verzoekende partij in Kaboel gedurende drie dagen. Nadien is hij dan teruggekeerd naar de provincie Nangarhar, Jalalabad, waar hij tot 30 mei 2011 verbleef, en waar hij zijn familie heeft gezocht. Omdat verzoekende partij nog steeds problemen ondervond, zag hij zich verplicht om opnieuw te vluchten, en is hij via Karachi (Pakistan) naar Turkije gevlogen, waarna hij naar België is gekomen. Als bijkomende elementen legt verzoekende partij hiertoe een document voor waaruit de geldwissel blijkt die verzoeker heeft verricht bij aankomst in Afghanistan, een aankoopfactuur van een gsm, een aankoopfactuur voor kleding, een bewijs van overnachting in hotel Chief en een factuur van restaurantkosten in ditzelfde hotel (stukken 5 — 6 — 7 — 8 — 9).

11.1.3. Volkomen ten onrechte dus stelt verwerende partij dat verzoekende partij ‘niet het minste begin van bewijs’ kan voorleggen, nu deze elementen werden aangehaald en ook aan de hand van concrete stukken worden gestaafd. 11.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Ter zake kan hiervoor verwezen worden naar arrest nr. 18.597 dd. 10 november 2008 van Uw Raad en naar arresten 167.411 dd. 2 februari 2007 en 154.954 dd. 14 februari 2006 van de Raad van State.

11.1.5. Wanneer verzoekende partij een concreet, consistent en coherent verhaal voorlegt, en dit bovendien weet te staven aan de hand van voormelde documenten, komt het aan een zorgvuldig bestuur toe om — wanneer zij desondanks haar twijfels heeft rond het door verzoekende partij aangebrachte relaas — aan waarheidsvinding te doen, en niet zomaar ‘out of the blue’ te weigeren op grond van deze ‘twijfels’. Concreet komt het dan aan verwerende partij toe om — wanneer verzoekende partij stelt gedeporteerd geweest te zijn naar zijn land van herkomst en hiervan ook de Italiaanse ‘beslissing om het grondgebied te verlaten’ neerlegt — als zorgvuldig bestuur hierover op zijn minst inlichtingen in te winnen bij de Italiaanse autoriteiten. Verwerende partij is perfect en meer dan wie ook op zijn plaats om dit te doen, maar laat dit klaarblijkelijk na. Concreet kan verwerende partij het aangebrachte (begin van) bewijs niet zomaar afdoen als niet dienend of irrelevant, zonder daartoe ook zelf de nodige opzoeken te verrichten. Dit geldt te meer in een sfeer van asielbeslissingen, waar een dergelijke gemakszuchtige beslissing uiteraard een wereld van verschil uitmaakt voor verzoekende partij. Wanneer verzoekende partij dan verschillende facturen en andere documenten voorlegt die zijn (tijdelijk) verblijf in zijn land van herkomst zouden moeten aantonen, komt het dus ook concreet aan verwerende partij als zorgvuldig bestuur toe om ook deze beweringen na te trekken, en bij twijfels minstens aan te geven waarom zij twijfelt.

Enkel op basis van dergelijke onderzoeksverrichtingen kan verwerende partij er als zorgvuldig bestuur dan toe komen om — op zijn minst dan toch de indruk te wekken — een zorgvuldig voorbereide en op correcte feitenbevindingen steunende beslissing te nemen.

Zij heeft dit echter nagelaten. De thans bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met de zorgvuldigheidsplicht

11.1.6. Nauw hiermee samenhangend moet dan uiteraard ook gesteld worden dat de thans bestreden beslissing strijdt met de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt uiteraard dat iedere bestuurshandling, c.q. de beslissing van verwerende partij d.d. 23 augustus 2011, gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier — de beslissing wordt immers genomen “op basis van het administratief dossier”.

11.1.7. Hoewel verzoekende partij uitdrukkelijk stelt vanuit Italië te zijn gedeporteerd naar zijn land van herkomst, waarna hij zich na enkele maanden opnieuw verplicht zag om — ditmaal naar België — te vluchten en bijgevolg een nieuwe asielaanvraag in te dienen, toch acht verwerende dat er derhalve geen concrete basis zou zijn om deze nieuwe asielaanvraag in België te behandelen.

Een dergelijke beslissing, waarbij verwerende partij zoals vermeld dus allesbehalve als zorgvuldig bestuur heeft optreden, is juridisch volstrekt onaanvaardbaar.

Supra werd immers het concrete verhaal van verzoekende partij al uiteengezet, alsook de stukken aangegeven waarmee verzoekende partij dit concrete verhaal mee hoopt te staven. Wanneer verwerende partij nu — overigens zonder als zorgvuldig bestuur daarbij zelf aan de nodige bijkomende waarheidsvinding te doen — met dit alles geen rekening wenst te houden, mag op zijn minst verwacht worden dat zij aangeeft waarom zij dat niet doet, of waarom zij geen geloof hecht aan het verhaal van verzoekende partij. 11.1.8. Deze materiële motiveringsplicht creëert dus zonder meer plichten voor het bestuur op het ontologische vlak zelf van de besluitvorming. Verzoekende partij bestrijdt met onderhavig verzoekschrift net de juridische motieven die de bestreden beslissing zouden moeten ‘onderbouwen’, meerbepaald de juridische ‘argumentatie’ dat het in casu geen enkel probleem zou vormen om toepassing te maken van een overname in het kader van de Dublin-II Verordening. Door als dusdanig de materiële — en niet de formele — motivering aan te vechten, geeft verzoekende partij aan de juridische motieven weliswaar te begrijpen (men kan nu eenmaal niet bekritisieren wat men pretendeert niet te begrijpen — *L’existence précède l’essence*), maar niet akkoord te gaan met deze concrete motivering. 11.1.9. In casu stelt verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt omdat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de juridische argumenten uit het administratief dossier die aangeven dat verzoekende partij vanuit Italië werd gedeporteerd naar Afghanistan, het land van herkomst van verzoekende partij. Wanneer verzoekende partij nu, vanuit zijn land van herkomst, het opnieuw noodzakelijk achtte om te vluchten, en in het ontvangstand (in casu België) een nieuwe asielaanvraag indient, komt het aan dit ontvangstand (in casu België) toe om deze asielaanvraag op behoorlijke, zorgvuldige wijze zelf te behandelen. België kan deze verantwoordelijkheid niet zomaar van zich afschuiven, simpelweg door te stellen dat zij geen geloof hecht aan het verhaal dat verzoekende partij werd gedeporteerd naar het land van herkomst. Te meer nu verzoekende partij ter staving hiervan meerdere stukken weet neer te leggen. Op zijn minst geldt in een dergelijk geval ook een onderzoeksplicht in hoofde van verwerende partij, en kan zij zich er — vanuit een eigen verantwoordelijkheid — niet van af maken door simpelweg door te verwijzen.

11.1.1 O. Hoewel verzoekende partij dus op afdoende wijze aantoonde teruggekeerd geweest te zijn naar Afghanistan sinds de asielaanvraag in Italië, en hoewel dit meermaals aan bod kwam tijdens de verhoren, en hoewel dit door verwerende partij dus maar al te goed geweten is, tóch wordt dit gegeven straal genegeerd door verwerende partij. Dit nochtans niet onbelangrijk gegeven wordt door verwerende partij simpelweg niet beantwoord. Niet onbelangrijk, omdat verwerende partij op deze wijze onrechtmatig haar verantwoordelijkheid tot behandeling van de asielaanvraag ontloopt als nochtans in casu verantwoordelijke staat. Italië is niet langer de verantwoordelijke staat. Een dergelijke beslissing houdt dan ook een onaanvaardbaar afschuiven van de verantwoordelijkheid van verwerende partij in.

Naast de hoger aangetoonde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en naast de hieronder aangetoonde schending van artikel 16 juncto artikel 3 van Verordening 343/2003 en het hiermee samenhangende artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980, wordt de ganse beslissing dus ook materieel uiterst gebrekkig gemotiveerd. De verplichtingen — die eventueel in hoofde van Italië konden bestaan — zijn immers komen te vervallen, gezien verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, minstens omdat Italië alle nodige maatregelen heeft genomen om verzoekende partij daadwerkelijk uit te wijzen (en zo gevolg heeft gegeven aan haar eigen beslissing om verzoekende partij het grondgebied te doen verlaten). De ganse beslissing wordt aldus door een onwettig, onjuist en manifest ongepast motief geschraagd, en is in zijn algemeenheid gebrekkig gemotiveerd. De thans bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht.

11.1.11, Ten overvloede moet ook gewezen worden op de schending van artikel 16 juncto artikel 3 van Verordening 343/2003 dd. 18 februari 2003 (Dublin-II-Verordening), en het hiermee samenhangende artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980. Artikel 16 (1) van deze Verordening vormt een opsomming van de verplichtingen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asieterzoek. 11.1.12. Concreet van belang in casu echter, zijn artikelen 16 (3) en 16 (4) van de Dublin-11-Verordening. Artikel 16 (3) bepaalt het volgende: “...” Artikel 16 (4) stelt dan weer: “...”

11.1.13. Aangaande artikel 16 (3) moet erop gewezen worden dat verzoekende partij tijdens het gehoor op de zetel van verwerende partij aangegeven heeft teruggekeerd (gedeporteerd) geweest te zijn naar zijn land van herkomst op 2 april 2011, nadat zij in Italië vruchteloos asiel had aangevraagd. Op 4 juli 2011 heeft verzoekende partij zijn asielaanvraag ingediend in België, en daags voordien, d.i. op 3 juli 2011 is hij vanuit Turkije toegekomen in België. Verzoekende partij meent dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten voor een periode van meer dan drie maanden, omstandigheid die er toe leidt dat Italië niet langer verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij die zij in België deed. Ter zake kan verwezen worden naar het schrijven van de (vorige) raadsman van de verzoekende partij d.d. 11 juli 2011 waarin dit duidelijk gecommuniceerd en gedocumenteerd werd. De verzoekende partij mocht nooit een antwoord op dit schrijven ontvangen — de argumentatie weergegeven in dit schrijven wordt zelfs niet

weerlegd noch aangehaald in de tekst van de thans bestreden beslissing. Verzoekende partij heeft het grondgebied van de lidstaten dus wel degelijk gedurende drie maanden verlaten, zodat de verantwoordelijkheid van Italië op grond van voormeld artikel en ingevolge voormelde omstandigheden is komen te vervallen. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het nieuwe asielerzoek komt dan ook bij België te liggen, dewelke zij — zeker gelet op voormeld artikel — niet zomaar en niet gemakszuchtig van zich kan afschuiven, te meer gelet op de door verzoekende partij aangebrachte stukken. Paragraaf 3 van artikel 16 van Verordening 343/2003 wordt door verzoekende partij dus moedwillig en integraal genegeerd, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie “De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek, is verplicht: (...) d.) een asielerzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielerzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen; e.) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.” maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven. Ter zake wordt ook verwezen naar K. HAILBRONNER (ed.), *EU Immigration and Asylum Law — Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, United Kingdom, 2010, 1417: “..” 11.1.14. Verzoekende partij toont uitdrukkelijk en op afdoende wijze aan het integrale grondgebied van de lidstaten te hebben verlaten, en teruggekeerd te zijn naar Afghanistan. Dit kwam tijdens de verhoren ook meermaals aan bod, maar wordt zelfs niet eens aangehaald of behandeld, laat staan beantwoord in de bestreden beslissing. Aldus wordt de beslissing door een onwettig, onjuist en manifest ongepast motief ‘geschraagd’, en wordt zo meerbepaald artikel 16 juncto artikel 3 van voormelde verordening in al zijn aspecten geschonden.

11.1.15. Aangaande artikel 16(4) moet erop gewezen worden dat Italië na de afwijzing van het asielerzoek dat verzoekende partij aldaar heeft gedaan, alle nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat verzoekende partij zich naar het land van herkomst heeft begeven, zodat opnieuw de bevoegdheid van Italië komt te vervallen om het nieuw asielerzoek van verzoekende partij te behandelen. Concreet wordt hiervoor in het bijzonder gewezen op stuk 4, alsook alle daaropvolgende stukken. Er berust dus hoegenaamd, n6ch op grond van artikel 16 (3) van de Dublin-II Verordening, noch op grond van artikel 16 (4) van de Dublin-II-Verordening, geen enkele verplichting op Italië tot terugname van verzoekende partij. Het komt dan ook verwerende partij toe om het nieuwe asielerzoek objectief en zorgvuldig ten gronde te behandelen en dienaangaande een beslissing te nemen.

11.1.16. Ook hier wordt ter zake verwezen naar K. HAILBRONNER (ed.), *EU Immigration and Asylum Law — Commentary on EU Regulations and Directives*, Hart Publishing, United Kingdom, 2010, 1417: ‘Art. 16 para. 4 contains additional causes for expiring the obligations of Article 16 para. 1 lit. d) and lit. e). Art. 16 para. 4 requires the whole examination of an application for asylum or its revocation. Concerning the implementation of all necessary measures to remove the former asylum seeker from the Dublin area the provisions of the Return Directive have to be observed.’ (...)

Artikel 16 (4) maakt dat, aangezien Italië alle nodige maatregelen heeft genomen om haar beslissing om het grondgebied te verlaten’ ook effectief ten uitvoer te leggen en verzoekende partij dan ook daadwerkelijk werd gedeporteerd naar zijn land van herkomst, België en niet langer Italië de verantwoordelijke lidstaat wordt die de asielaanvraag van verzoekende partij hoort te behandelen.

11.1.17. Door de thans bestreden beslissing ontloopt verwerende partij de verplichting die op haar rust op grond van artikel 3 van de Dublin-II-Verordening. De thans bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met artikel 16 juncto artikel 3 van de Dublin-II-Verordening, en het hiermee samenhangende artikel 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“2.2. Subsidiair: repliek op de middelen

Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, artikel juncto artikel 3 van de Verordening 343/2003 en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Italië toekomt. Gezien Italië niet tijdig gereageerd heeft op het overnameverzoek dd. 29.7.2011, is Italië in toepassing van art. 20 § 1b van de Verordening 343/2003 verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag van verzoeker (en zijn gezin). Deze verantwoordelijk-

heid werd hen meegedeeld aan de hand van een tacit-agreement dd. 23.8.2011. Verzoeker ontkent dat Italië overeenkomstig de geldende regelgeving (verordening 343/2033) verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker meent dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij het Schengengrondgebied voor een periode van meer dan drie maanden heeft verlaten en is teruggekeerd naar Afghanistan. De verwerende partij verwijst hiervoor naar de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing "..."

Verzoeker slaagt er niet om een begin van bewijs te leveren voor zijn beweringen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekers voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Verzoeker dient zijn rechten in Italië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld — wat geenszins vaststaat — dient hij zich tot de hogere autoriteiten te wenden. De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van dit artikel tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, dit met toepassing van Europese regelgeving die België bindt.

3.6. Artikel 3 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. *De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan.*"

3.7. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat werd vastgesteld dat verzoeker reeds tweemaal asiel had aangevraagd in Italië en nogmaals in Noorwegen. Bijgevolg werden de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 16.1, e) van de Dublin II-verordening verplicht om verzoeker terug te nemen. Op 29 juli 2011 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Italiaanse autoriteiten op 13 augustus 2011 nog geen antwoord hadden verzonden, stond dit conform artikel 20, §1, c) van de Dublin II-verordening gelijk met de aanvaarding van dit terugnameverzoek. Verzoeker betwist of weerlegt deze gegevens niet.

3.8. Verzoekers betoog komt er in essentie op neer dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing foutief toepassing heeft gemaakt van de Dublin II-verordening. Verzoeker poneert dat hij inderdaad heeft verbleven in Noorwegen en Italië maar dat hij op 2 april 2011 verplicht werd terug te keren naar zijn land van herkomst. Ten bewijze van zijn betoog voegt verzoeker verschillende documenten toe die zijn terugkeer naar zijn land van herkomst staven. Omwille van de aanhoudende problemen zag hij zich verplicht om opnieuw te vluchten en is hij via Karachi naar Turkije gevlogen, waarna hij naar België is gekomen. Verzoeker verwijt verwerende partij verder dat zij niet de minste moeite heeft gedaan zich in te lichten omtrent zijn situatie, wat wijst op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.9. Artikel 16 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

4. De in lid 1, onder d) en e), genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen."

3.10. Het komt aan de verzoekende partij toe het bewijs te leveren van het feit dat zij het grondgebied van de lidstaten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten, waardoor de uit artikel 16.1 van de Dublin II-verordening voortvloeiende verplichting zou komen te vervallen.

3.11. Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juli 2011 verklaarde verzoeker dat hij in Italië verbleven heeft in 2007 of 2008 gedurende ongeveer zes maand en dat hij daarna vertrokken is naar Noorwegen waar hij ongeveer één jaar verbleef om dan terug te keren naar Afghanistan. Blijkens het administratief dossier stuurde de advocaat van verzoeker op 11 juli 2011 een schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken met daaraan gevoegd verschillende documenten. Volgens dit schrijven betreffen deze documenten een beslissing van de Italiaanse overheid waarbij verzoeker een bevel kreeg om het land te verlaten via de luchthaven van Roma Fiumicino, een document waaruit een geldwisseling zou blijken die verzoeker heeft verricht bij zijn aankomst in Afghanistan, een aankoop-

factuur van een gsm, een aankoopfactuur voor kleding, een bewijs van overnachting in hotel Chief en een factuur van restaurantkosten in ditzelfde hotel. Verzoeker verklaarde in dit schrijven dat hij in Italië verbleven heeft maar gedeporteerd werd naar Afghanistan en dat de bijgevoegde documenten het bewijs vormen van zijn verblijf in Afghanistan.

3.12. Inzake verzoekers verklaringen motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij vanuit Noorwegen zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van kan voorleggen. Betrokkene blijft ook zeer vaag wat betreft de momenten van zijn terugkeer naar Afghanistan en kan buiten zijn verklaring dat hij begin juli 2011 Pakistan per vliegtuig zou hebben verlaten evenmin concrete data geven (DVZ, vraag 14 & 15). Bovendien kan betrokkene zowel van zijn vertrek uit Noorwegen naar Afghanistan als van zijn vertrek uit Pakistan naar België niet het minste begin van bewijs aanbrengen. De verklaringen van zijn vertrek naar Afghanistan en zijn terugkeer vanuit Pakistan naar België zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. Er kan immers gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag en zeker in die gevallen waar men stelt het gebied van de Dublin-staten te hebben verlaten op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is.”*

3.13. De Raad merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing zich enkel ent op de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interview doch dat geenszins gemotiveerd wordt omtrent het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker met daaraan gevoegd stukken ter ondersteuning van zijn verklaringen. Verzoeker heeft inzake zijn voorgehouden terugkeer naar Afghanistan diverse stukken voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken die, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in zijn beoordeling betrokken heeft. Door deze stukken niet te betrekken in zijn beoordeling gaat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus uit van een onvolledige en derhalve incorrecte feitenvinding en schendt hij op die manier de materiële motiveringsplicht. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER